

Tidligere i Tidsskriftet

Opiofagi og detektivarbeid

I en artikkel i Tidsskriftet nr. 1/1930 (s. 44–5) beretter en kollega om en kvinne som lurte ham til å skrive ut resept på 100 gram opium. Forfatteren spør «Mon tro, hvor ofte vi læger gir resepter i utrensmål på narkotika?», samtidig undrer han seg over hvem som tar seg av «de ulykkelige, til narkotika vennede individer». I nr. 3/1930 (s. 220) gjør en kollega oppmerksom på at han 14 år tidligere publiserte en artikkel for å advare om en viss «fru skibskaptein Levorsen».

«Lægen som detektiv»

Doktor Hafstads meddelelse i «Tidsskrift for Den norske lægef.» nr. 1 om den frue som hadde forsøkt å få lurt til sig opiumsresept av ham, bekrefter at allting gjentar sig her i verden, – at menneskene – både læger og opiofager – er de samme som før.

Opiofagene frekke, opfinnsomme og løgnaktige når det gjelder å skaffe sig sitt narkotikum, – lægene (undtagen altså hr. Hafstad i dette tilfelle) nokså naive og godtroende her som andre steder.

I «Tidsskriftet» for 1915 på side 594 hitsettter jeg – til advarsel for kolleger – en lignende historie som hr. Hafstad. Jeg gikk på limpinnen som mange andre Oslolæger i de dager.

Damen kalte sig dengang «fru skibskaptein Levorsen». Hun skulde følge sin mann på en lengere sjøreise sammen med barnene, disse var alltid sjøsyke så hun måtte få resept på brom til dem.

Hun selv led av gallenstensenfall og pleide å få opium for det og vilde gjerne nu ha med et tilstrekkelig kvantum for den lange sjøreisen, – «takkt helst 100 gram». – Hos nogen kolleger gikk sjøreisen til Sydamerika, hos andre til Middelhavet, eller San Fransisco. – Når hun så hadde fått reseptene – med takk, – så vilde hun komme igjen i morgen med et av barnene som var dårlig, så doktoren fikk undersøke det. Da skulde hun gjøre op for alt sammen.

Selvfølgelig kom hun ikke igjen efter å ha fått sin opiumsresept.

I løpet av et par dager hadde jeg dengang støtt på seks kolleger, som hadde vært like så naive som jeg.

Ved henvendelse på et par apotek erfarte jeg, at damen var velkjent som opiofag, og for aldri å betale, hvad hun fikk.

Dette ligger altså 14 år tilbake i tiden. Det står anført i min meddelelse, at det var «en velantrukken, middelaldrende dame».

Siden der i hr. Hafstads meddelelse nu også nevnes datterdatter, et det ikke umulig det er «min» fru skibskaptein Levorsen, som fremdeles er ute og går.

E. Onsum